

Д. О. Іванова-Гололобова

Попов Леонід Петрович



ПОПОВ Леонід Петрович (13. 03. 1953, Сталіно, нині Донецьк) — режисер, педагог. Доцент (1992). Народний артист України (2024). Премія НСТДУ імені В. Афанасьєва (2020). Золота медаль НАМУ (2013). Дипломант низки міжнародних та республіканських конкурсів театрального мистецтва та фестивалів театрів ляльок. Закінчив Харківський інститут мистецтв (1976; викладач [В. Афанасьєв](#)). Відтоді — режисер Кіровоградського театру ляльок; 1977—89 — головний режисер Хмельницького театру ляльок. 1989—2002 — завідувач кафедри театру ляльок, 2002—03 — професор цієї кафедри, водночас 1995—99 — декан театрального факультету Харківського інституту мистецтв. Від 2003 — у Київському університеті театру, кіно і телебачення: засновник і завідувач кафедри мистецтва театру ляльок, 2020—22, від 2023 — професор цієї кафедри, 2022—23 — проректор з науково-педагогічної та творчої роботи. Серед учнів — [Я. Грушецький](#), [Р. Неупокоєв](#), [О. Кузьмін](#), [Т. Сільченко](#). Від 1989 — персональний член Міжнародної спілки діячів театрів ляльок (UNIMA), 2005—09 — віце-президент, 2009—15 — президент, від 2015 — почесний президент «UNIMA—Україна».

Основні праці

Кафедра театру кукол // Харьков. ин-т искусств имени И. П. Котляревского (1917—1992). Х., 1992; Становлення в Україні театральної освіти лялькарів // Український театр. 2004. № 4—5; Віктор Андрійович Афанасьєв. К., 2009; Традиції українського вертепу у вихованні актора і режисера театру ляльок // Різдвяна містерія: Мат. наук. симпозіуму «Традиції різдвяної драми в театрі ляльок». Лц., 2012; Кафедра акторського мистецтва та режисури

театру ляльок: десять років. К., 2015; Професійний український театр ляльок ХХІ ст.: трансформація засобів виразності лялькової вистави, повернення до ритуалу // *Cestující bábky: Zborník príspevkov z medzinárodnej odbornej konferencie*. Košice, 2017. Вистави: «Лелеченя та опудало» Л. Лопейської, Г. Крчулової (1976), «Івасик-Телесик» М. Йоффе, К. Губенка (1977), «Дванадцять» за О. Блоком, «Маленький принц» А. де Сент-Екзюпері (обидві — 1981), «Василькові рушнички» Г. Павленка (1983), «Казка про Чугайстра» П. Воронька (1985), «Баня» В. Маяковського (1988), «Дума про козака Голоту» Н. Шейко-Медведевої (1989), «Коза-дереза» М. Лисенка (1990), «Лис Микита та неситий вовк» Я. Яроша за І. Франком, «Хоробрі мандрівники» Н. Забіли (обидві — 1991), «Котигорошко» Г. Усача (1994), «Лісова пісня» Лесі Українки (1996), «Пітер Пен» Дж. Баррі (1999), «Карлик-ніс» Є. Огороднього за В. Гауффом (2008), «Бременські музиканти» Г. Гладкова, Ю. Ентіна (2012), «Пригоди Барвінка і Ромашки» Б. Чалого (2022).

Рекомендована література

1. Коломієць Р. Г. Спокуса лялькою або невідворотність долі. Хм., 2010;
2. Рубинський О. Гідний спадкоємець // Український театр. 2012. № 4;
3. Задорожня В. М. Леонід Петрович Попов дорогами життя... К., 2013;
4. Грушецький Я., Павленко Г. На коло своє: Театр ляльок 1975—2005 рр. К., 2018.

Бібліографічний опис:

Попов Леонід Петрович / Д. О. Іванова-Гололобова// Енциклопедія Сучасної України [Електронний ресурс] / Редкол.: І. М. Дзюба, А. І. Жуковський, М. Г. Железняк [та ін.] ; НАН України, НТШ. – К. : Інститут енциклопедичних досліджень НАН України, 2023. – Режим доступу: <https://esu.com.ua/article-880810>. – Останнє поновлення : 2025.

2001-2025 © Ця енциклопедична стаття захищена авторським правом згідно з чинним законодавством України ([докладніше](#)).